

ישראל' התהולל עם בנות סוריה ולבנון העליזות במועדון ערבי

מסוריה באהבה

רחוב המארכיוז דה אולינדה, באזור בוטא פוגו.

הקוניאק הרב שהיה בתוכי, ואולי ה- שמחה של הרוקדים ברחוב, סילקו מעלי כל הפחדים. שכחתי את התיגרות, את היהודי שתקעו לו סכין, בהתנגשות עם צעיר מצרי ועוד.

ניכנסתי. בפנים היה המון פרוץ ומרקד. נערות בשמלות מיני, ובלי שמלות בכלל — כשרק רצועות בד ובגדיים מכסים את גופן המחוטב — הסתובבו ושתו לחיים, או משהו כזה. חלקן דיברו ערבית צחה.

בגדיהן שלי, הכפיה הלבנה-המלוכה לכת והעגאל, הם כנראה שעשו את הרושם הדרוש: איש לא שאל לזהותי. התחפוש שלי נחשבה לבגד לאומי של מהגר הזוכר את מולדתו.

ליד שולחן אחד ישבו כמה מאנשי שגרירות סוריה, שיכורים לגמרי, כשנערה שמנה מונת יושבת על ברכיו של הניספח התרבותי. בפניה אחרת התערטלה נערה שלא ידעה אף מילה ערבית, נראתה ככושית מקור מית.

ניגשתי לדלפק שבפניה, ובערבית מגימי נסיה בלפור ביקשתי כוסית עראק. המוזג לא הבין אותי, דיבר אלי בפורטוגזית, ומייה הזעיק צעיר שחרחר וקשוח-פנים.

בפחד-מה ביקשתי אותו בערבית את ה- משקה המרובה.

„תפאדלי!“ קרא כשחיוך-ענק עולה על שפי תו, ואחר-כך הכריח אותי לשתות איתו, „לחיי כל הערבים ולהשמדת כל האוייבים שלהם, הציונים והאימפריאליסטים.“

לא יפה להודות, אבל שתיתי. הוא היה, פשוט, חזק מדי ואני הייתי שתוי מדי.

אורגיה רומאית כשוק פרסי

בפינה אחרת רוקדו במרץ היפס ערביות, ואף נערות שעל בגדיהן — אין מה שאפשר לקרוא בגדים, מתוך המון רצון טוב — הופיעו רק האותיות ל.ס.ד. היו אלה מישבצות-מתכת קטנטנות, שלא הסתירו כימעט דבר.

עליתי לבמה, ורקדתי איתן. תוך זקות ספורות הן עברו לריקוד-בטן שהוכיח בעל ליל שהן ערביות טהורות ממש.

יא חביבי שרה הרקדנית, שי ציירה על חזה את המילה „אהבה“, מנסה לסמל את ההיפס

במקום אחר התפתחה תיגרה. קללות ערי ביות, המוכרות לי עוד משכני, עפו באחירי. ניצלתי את ההזדמנות כדי להתקרב לפתח, ולהפרד מן הגברת.

העפתי מבט אחרון אחורה, אל תוך המי-הומה, שנראתה כתרובת של שוק פרסי, אורגיה רומאית ומסיבת-חשיש. לרגע, התי-עכב מבטי העורג בגופן של היפהפיות המרי-חביות והאחרות שנשארו במסיבה.

לילות האפנדי אחד הסוחרים העשירים ביותר של הקהילה הלבנונית כחר להופיע למסיבת מועדונו בבגד המסורתי. כשפגש את פרנקל בירך אותו בערבית עסיסית, שכח אותו כשפגש את האשה העגלגלה עימה בילה.

חתיכות ל.ס.ד. ליבשות — אם אפשר להסביר זאת כך — מישבצות-מתכת הנושאות את האותיות ל.ס.ד., ראשי-התיבות של שם הסם. „במועדון הסורים והלבנונים לא היו זקוקים לזה“, מעיר הישראלי שהסתכן פנימה.

ירדן בוערת באש ממש, סוריה באש-נאומים-יהודים-יהודים, והערבים במרחב חיים אחת משעותיהם הקשות. אבל הקהילה הערבית הענפה מאוד, כי דרום-אמריקה, מתייחסת לחיים בצורה הרבה פחות טראגית. מסתבר, שכפי שבני-יריחו היו מסוגלים לראות משך 20 שנה מחנות-פליטים למרגלותיהם ממש, מבלי לשים לב לסבלות-אניהם — מסוגלים בהחלט המהגרים הסוריים והלבנוניים החיים בארגנטינה, בברזיל ובארצות-האסיגיות אחרות, לחיות בנעימים מבלי להתרגש על הנעשה בארצות-מוצאם.

מדווח אלי פרנקל, סטודנט ישראלי שמכתבו הגיע השבוע למעי רפת „העולם הזה“ מריאדיה ז'נאירו:

מאז מלחמת-ששת-הימים שוררת מתיחות מסוימת בין היהודים והישראלים של בראזיל, לבין הקהילה של מהגרי-סוריה-לבנון, העוסקים כאן במיסחר. היו כאן מיקרים של תיגרות, ומשרדי-הליגה הערבית ממשיכים להציץ את הערבים-היורדים בחומר תעמולתי בספרדית ובערבית. אולם גם השינאה המסורתית שלהם לנו נשתכחה, החודש, עת הגיעה העונה העליונה והמפוארת ביותר של השנה, בברזיל — עונת-הקארניבאל. וזוהי התקופה הסוערת, לקראתה מתי-

חוויות בים שר שיגעון **יוון שבא** אני מן המרחב, החלטתי להשתמש בתחפושת היאה לי — בגדי שייר ערבי. מצוייד בבגדים אלה, יצאתי לרחובות הראשיים של ריאו. עברו עלי, ביומים הראשונים, כל מיני חוויות נעימות בים של שיגעון אשר סובב אותי, לא כדאי לפרט בדיוק איוה; בין כה, לא את כולן אני זוכר: הייתי שתי כלוט, רוב הזמן. ביום השלישי זה קרה: נקלעתי בפתאום המועדון של הסורים והלבנוניים, השוכן כי-